

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр.144

август - септември 2011

Bah v. the United Kingdom - 56328/07

Пресуда 27.9.2011 [Секција IV]

Член 14

Дискриминација

Одбивање малолетник кој е предмет на имиграциона контрола да се земе предвид кога се определува приоритет во добивање право на социјално домување: *нема повреда*

Факти – Апликантката, државјанка на Сиера Леоне, во 2005 година добила неограничена дозвола да остане во Обединетото Кралство. И на нејзиниот малолетен син потоа му било дозволено да ѝ се приклучи, под услов да не користи јавни средства. Набргу по нејзиното доаѓање, таа поднела барање до нејзината локална власт за помош во наоѓањето сместување, откако нејзиниот приватен станодавач ја информирал дека нејзиниот син не може да престојува во собата што таа ја изнајмувала. Локалните власти се согласиле да ѝ помогнат но, бидејќи нејзиниот син бил предмет на имиграциона контрола, одбиле да ѝ дадат приоритет на којшто вообичено би ѝ дал право нејзиниот статус како ненамерно бездомно лице со малолетно дете*. Сепак, тие ѝ помогнале да најде сместување во приватен сектор, надвор од општината, а околу седумнаесет месеци подоцна ѝ нашле социјално домување во рамки на општината. Ниту таа, ниту нејзиниот син не биле бездомни во ниедно време. Во нејзината апликација до Европскиот суд, апликантката се пожалила дека одбивањето да ѝ се даде приоритет бил дискриминаторско.

Право – Член 14 во врска со Член 8: Нападнатото законодавство очигледно го засегнало домашниот и семејниот живот на апликантката и нејзиниот син, зашто имало влијание врз нивното право на помош во наоѓањето сместување кога им се заканувало бездомништво. Фактите на предметот, оттука, спаѓаат во опфатот на Член 8 и применлив беше Член 14.

На синот на апликантката му е дозволен влез во Обединетото Кралство под изричен услов да не се служи со јавните средства. Диференцијалниот третман на апликантката во врска со законодавството за домување, оттука, произлегол од условниот имиграционен статус на нејзиниот син, а не од неговото национално потекло. Фактот што имиграциониот статус е статус

доделен со закон, а не статус што е инхерентен на поединецот, не го спречува да претставува „друг статус“ во смисла на Член 14. Сепак, имајќи го предвид елементот на избор вклучен во имиграциониот статус, оправдувањето потребно за диференцијален третман врз таа основа не беше со толкава тежина како во случај на дистинкција што почива врз инхерентни и непроменливи лични карактеристики, како што се полот или расата. Слично, бидејќи темата на предметот – обезбедување на домување на оние на кои им треба – е главно социо-економска по природа, маргината на дискреција во проценката дадена на Владата е релативно широка.

Легитимно е да се воведат критериуми за распределба на ограничени ресурси, како што е социјалното домување, под услов тие критериуми да не се арбитарни или дискриминирачки. Немало ништо арбитарно во ускратувањето на приоритетна потреба на апликантката. Со доведување на нејзиниот син во Обединетото Кралство, целосно знаејќи ги условите поврзани со неговата дозвола за влез, таа всушност се согласи да не користи јавни средства за да го издржува. Оправдано е да се прави разлика меѓу оние кои се потпираат за приоритетно потребен статус на лице кое е во Обединетото Кралство незаконски, или под услов да не користи јавни средства, а и оние кои не се во таква ситуација. Законодавството се стреми кон легитимна цел, имено, распределба на недоволни ресурси меѓу доста различни категории на баратели.

Без да се потцени анксиозноста од која морало да страдала апликантката како резултат од тоа што ѝ се заканувало бездомништво, Судот воочил дека таа, всушност, никогаш не била бездомна и дека имало други статутарни обврски што ќе ги задолжеле локалните власти да им помогнат нејзе и на нејзиниот син, доколку заканата од бездомништво навистина се остварела. Во случајов, таа била третирана на речиси ист начин како да било утврдено дека нејзината потреба е приоритетна: локалните власти ѝ помогнале да најде сместување во приватниот сектор во друга општина (поради кусокот во рамки на нејзината општина) и ѝ понудиле социјално домување во рамки на општината во рок од седумнаесет месеци. Диференцијалниот третман на кој била изложена апликантката, оттука, бил разумно и објективно оправдан.

Заклучок: нема повреда (едногласно).

* Член 9(2) од Законот за азил и имиграција од 1996, што бил на сила во одноското време, предвидел дека лица предмет на имиграциона контрола треба да се пренебрегнат при определувањето дали друго лице има приоритетна потреба од сместување.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.